

[Lenger]

udsendt. Det finder vi betænkeligt, og vi har kritiseret det. Det har vi villet gøre igen, og derfor har vi fremsat dette forslag.

Bedre bliver det ikke, når vi så ser, hvordan justitsministeriet er nået frem til denne konklusion. Man konstaterer indledningsvis, at den pågældende måtte løslades, hvis han blev valgt. Den seneste løsladelsesdag skulle være den første mødedag, og dette blev begrundet i hensynet til, at folketingets medlemmer skulle have adgang til at deltage i folketingsarbejdet.

Det er for så vidt godt nok, bortset fra at justitsministeriet hermed helt ser bort fra, at der med grundlovens § 57 er et yderligere hensyn at varetage, nemlig folketingsmedlemmernes uafhængighed af regeringen, forstået på den måde, at de ikke uden videre skal kunne fængsles efter mere eller mindre vilkårlige principper. At se bort fra denne side af det synes vi er betænkeligt. Det gjorde ministeren også i dag, og det gjorde fru Annelise Gotfredsen også i dag.

Heri ligger den første brist i argumentationen, og for at råde lidt bod på denne første brist ramler man ind i en anden og meget alvorlig brist, nemlig at man sammenknytter den parlamentariske immunitet med valgbrevet. Disse to ting har intet med hinanden at gøre, men indebærer som sagt den konsekvens, at ikke ét eneste folketingsmedlem så havde nogen immunitet, før vi fik vores valgbreve.

Da justitsministeriet skal begrunde denne sammenkædning, kommer logisk nok den tredje brist, og den er lige så alvorlig. Den går ud på at gøre tidspunktet for valgbrevets udsendelse sammenfaldende med det tidspunkt, hvor det, som det hedder, er endeligt og objektivt fastslået, at den pågældende er valgt. Det er forkert, for valgbrevene udsendes jo ikke, når det er fastslået, at den pågældende er valgt, men derimod, når det er fastslået, hvilke 175 medlemmer – eller 179 medlemmer, om man vil – der er valgt. Det er ikke det samme, men konsekvensen er, at immuniteten altså alligevel ikke træder i kraft, når det, som det hedder, er endeligt og objektivt fastslået, at den pågældende er valgt, men derimod, når det er endeligt og objektivt fastslået, hvilke 179 medlemmer der er valgt – hvis man for resten har regnet rigtigt.

Derfor satte justitsministeren sig mellem to stole, endda to gange. Første gang, da han ønskede at lade den pågældende blive noget længere i Horserød. Han valgte at gøre brug af den konstruktion, der måtte føre til præcis det modsatte. Og anden gang, da han forsøgte at bøje den forkerte konstruktion og dermed gøre valgbrevet til noget særligt.

Det, der er vores ærinde i denne sag, er, som forslaget også lyder, at sikre folketingsmedlemmernes parlamentariske immunitet. Vi ville have kunnet acceptere, at den pågældende i denne konkrete situation var blevet siddende i Horserød, hvis blot justitsministeriet havde anvendt en argumentation, der ikke indebar, at samtlige andre folketingsmedlemmer også var uden parlamentarisk immunitet. For den pågældende var trods alt dømt for en alvorlig forbrydelse.

Men vi vil ikke acceptere justitsministeriets måde at nå frem til denne konklusion på. Det, der imidlertid kan konkluderes – for reglerne er uklare – er, at vi må have en præcisering af dem. Vi har foreslået en fortolkning, der anlægger det udgangspunkt, at der nødvendigvis må gå nogen tid, før det endelige valgresultat foreligger. Men da vi har dårlige erfaringer med at forcere stemmeoptællingen, må vi altså finde en metode, der tager skyldigt hensyn til, at stemmerne skal tælles ordentligt op, samtidig med at den parlamentariske immunitet er gældende så tidligt som overhovedet muligt. Her siger vi så, at vi hellere vil acceptere, at for mange end for få har parlamentarisk immunitet. Det er selvfølgelig et politisk valg, men det foretrækker vi nu. Hvis en person så senere viser sig at have haft immunitet med urette, er skaden såmænd oprettelig. Det er det modsatte ikke. I øvrigt skulle det være mærkeligt, om en person, der med urette havde parlamentarisk immunitet, lige præcis i disse dage skulle blive afsløret som en forbryder, våbensmugler, eller hvad ved jeg, og det er også tvivlsomt, om en våbensmugler ville kunne erklæres uværdig – med de domme, der falder; så er det mere alvorligt med en tasketyv.

Jeg vil også understrege, at vi finder det meget vigtigt, at den parlamentariske immunitet gælder for folketingets medlemmer til hver en tid. Det var ikke noget tilfælde, at den blev indført, og med de uheldige erfaringer, man havde under tidligere højreregeringer, nåede den sin nuværende, meget brede